

İlk sınavı geçtik, diğerkleri sırada

Dünkü Diyarbakır mitingi şunu kanıtladı: Örgüt, kitleye hakim olursa, devlet, güvenlik güçlerini sıkı tutarsa, en büyük gösteri bile olaysız sonuçlanabilir. Hükümet duyarlı ve kararlı davrandı. BDP kitlesini uyardı. Polis (Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'e göre son 3 yıldır ilk kez bir mitingi) serbest bıraktı. Ve bu sayede, 100 binlik mitingde, en ufak bir olay çıkmadı.

Temkinli umut

Alanı dolduranlara gelince...
Ne bayrak ne pankart açtılar.
Her türlü tahrikten kaçındılar.
Öldürülen kızların yakınları bile konuşurken kindar değildi; "Yeter bu kan" dedi.
Kayıplarına ağlayıp katilleri yuhaladılar.
Ne zaman barıştan söz açılrsa alkışladılar.
İki kez barışın geldiğini sanıp her seferinde yanılmaktan, yeniden silah sesleriyle uyanmaktan yorgundular.
Acıyla olgunlaşmış, son bir barış umuduna sarılmışlardı.
Ama bu kez temkinliyidiler.
O yüzden Habur'daki kalabalık da yoktu; coşku da...
Boyunlarına astıkları beyaz atkılarla üstlerine giyindikleri karalar, bu ikircikli ruh halini yansıtan iki zıt simgeydi.
Siyahı beyaza yürüyen bir grilikteydiler.

Şimdi ne olacak?

Sonuçta hükümet de BDP de zorlu sınavı geçti.
Ama bu ilkti; bitmedi.
Daha çok sayıda sınav var sırada...
Herkes "Şimdi ne olacak" sorusuna odaklanmış durumda...
BDP'nin beklentisi, Adalet Bakanlığı'nın bir an önce eşbaşkanlara İmralı ile görüşme izni vermesi, barış süreci için bir yol haritasının çizilmesi ve müzakerelere geçilmesi...
Hükümetin beklentisi, PKK'nın eylemsizlik kararı alıp sınır dışına çekilmesi...
Ama bu sefer herkes daha gerçekçi... Bunun dikenli ve uzun bir yol olduğu biliniyor. Onun gerektirdiği itidal ve sabırla davranılıyor.

Yanıt bekleyen sorular

Miting sonrası Ahmet Türk, Sırrı Sakık ve Aysel Tuğluk'la buluştuk. Masadaki sorular şunlardı:
- Hükümet neden bir yandan yeni bir açılıma başlarken bir yandan Kandil'i bombalıyor?
- PKK neden eylemsizlik çağrılarına rağmen karakol basıyor, polis kurşunluyor?
- İki tarafın da söz geçiremediği birimler mi var; yoksa ilk el ensenin riskli güç gösterileri mi bunlar?

- Öcalan “Fransa suikastını yapanlar, MİT Müsteşarı’nı tutuklamaya çalışanlarla aynı” derken ne demek istedi?
- ABD bu sürecin neresinde? Nasıl tavır alıyor?
Ve nihayet, iki taraf da kendi şahinlerinden endişeli:
Hükümeti eleştirenler, “Terör örgütüyle pazarlığa oturdular”
propagandası yaparken Kürt radikalleri de “Bunca kan, buncacık kazanım için mi döküldü” diyerek süreci eleştiriyor.
Kandil bombardımanının hükümete rağmen yapıldığına inananlar olduğu gibi, Mardin’de polise saldırının da Öcalan’ın talimatına rağmen yapıldığını düşünenler var.
Acaba Kandil (veya ordu) kendisinin dahil edilmediği bir sürece katkısı istendiğinde “Bana mı sordunuz” deyip bildiğini okumaya devam eder mi?
Bunlar önümüzdeki sürecin zorlu soruları...
Ve aşabilmek için iki tarafın da görüşme kanallarını mümkün olduğunca açık tutması, eylemsizlik için ciddi çaba harcaması ve eldeki en büyük koz olan toplumsal desteği hep diri tutması şart...

Asayiş ekibi görevde

Bu yapılamazsa süreci baltalamaya çalışanların kenarda ellerini ovuşturarak beklediğini hatırlatalım ve yazıyı, madalyonun öbür yüzünden bahsederek noktalayalım:
Mitingden sonra havaalanına gidecektim.
Ahmet Türk nezaketle makam arabasını tahsis etti, onun şoförüyle gittim. Miting alanının dışında bekleyen takviye edilmiş polis zırhlılarının arasından geçtik. Bağlar’da yolumuzu, en fazla 10 yaşında görünen bir çocuk kesti. Yüzü maskeliydi, elinde büyücek bir taş vardı. Arabanın önünde durup “Geri gidin” işareti yaptı.
Arkasında kendisi yaşlarında onlarca çocuk, ellerinde taşlarla mevzilenmişti. Bütün araçları çeviriyorlardı. Önümüzdeki “Cezaevi-Migros” hattı minibüsü (Diyarbakır’a özgü isimler) geri döndü.
Türk’ün şoförü arabadan inip çocuklarla konuştu.
Çocuklar, “KCK Asayiş ekibi” olduklarını söylediler; “Yol 1,5 saat kapalı” dediler. Uzunca bir pazarlık sonucu, arabanın sahibinin hatırına yol açıldı, geçebildik.

Yarının muhatapları

Belki Erdoğan’ın da, Öcalan’ın da, Silahlı Kuvvetler’in de, PKK’nın, KCK’nın, Kandil’in, Ankara’nın, İmralı’nın da görmesi gereken gerçek bu:
Bu şans da kullanılamaz ve barış sağlanamazsa 10 yıl sonranın “muhatap”ları, bu çocuklar olacak.
Ve muhtemelen onlar da bugünkü “muhatap”ları çok arayacak.
Şehit cenazelerinde biriken nefreti, o küçücük çocuğun maskeli gözlerinde gördüğüm öfkeyi yatıştırabilmek için son şansımız bu...
Hepimiz barışın ipine sarılmalıyız.
Sımsıkı...